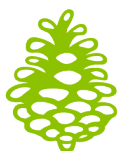

Käpylän musiikkiopiston tiedotuslehti 2/23-24

Kapula

KÄPYLÄN
MUSIIKKIOPISTO

Kapula

Käpylän musiikkiopiston tiedotuslehti 2/23-24

Sisällysluettelo

Kapulakieltä.....	1
Hanna Repo-Nikkanen juurtuu Käpylään	1
Päiväkodeissa soi!	6
Pitkä - 39 vuoden - puhallus!	8
Karelia-yhtye ja KMO:n puhaltajat	12
Kamulinjan kuulumisia.....	17
Encore-orkesteri konsertoi 28.5. klo 19 Koskelan kirkossa.....	21
Yleisön pyynnöstä	23
Tämä on minun juttuni!.....	25
Kokemuksia draamallisesta konsertista ja työskentelystä lied-musiikin parissa	28
Soiva talo oli täynnä la 20.4.24!	30
Aija Lehtonen - huilu ja muha	35
Suzuki-tapahtuma 13.4.-14.4.24 Tampereella	38
Opiston Kevätkonsertti ke 22.5. klo 19	41

Kannen kuvat: Soivaan taloon 20.4.24 kertyi kosolti kenkiä soitinkokeiluluokkien käytäville!
Oik.: Aloituskonsertin juonsi rehtori Hanna Repo-Nikkanen. Kuvat Eero Valkeila.

Yhteystiedot:

Kapulan toimitus: Pirjo Pesola, pirjo.pesola@kmo.fi, p. 050 357 4657

Käpylän musiikkiopisto, Käpyläнкуja 1, 00610 Helsinki

www.kmo.fi kanslia@kmo.fi

Kapulakieltä

Mitä meidän lapsemme ja nuoremme ovat tänä keväänä puuhanneet?

Tuijottaneet kännykkäänsä? Varmasti sitäkin, mutta myös harjoitelleet, kokeneet sinnikkyiden tuomaa oppimisen iloa, esiintyneet konserteissa, ehkä uskaltaneet uusiin kokeiluihin.

Ehdottoman jäävisti – piano-open näppituntumalla – sanoisin musiikkia harrastavien olevan muita nuoria paremmassa asemassa. Pitkäaikainen aikuiskontakti omien huoltajien ohella ei ole kaikkien ulottuvilla. Jos suhde toimii hyvin, se voi olla todella arvokas asia.

Keväisin opiston opettajat miettivät harrastuksemme vetovoimaa muihin kisailuihin verrattuna. Tässähän ei toiminnan palkinto tule salamana, vaan se vaatii hieman vaivannäköä. ”Jaksaa jaksaa!” Kuten monissa muissakin harrastuksissa, riittävän ajan käyttö ja etenkin *mietitty* harjoittelu (mitä tarkalleen ottaen haluan oppia juuri nyt?) tuottavat tuloksia, joilla porskuttaakin loppuikänsä!

Pirjo Pesola

Hanna Repo- Nikkanen juurtuu Käpylään

Syksy vierähti vilkkaasti ilman uuden rehtorin esittelyä, mutta nyt on sen oikea aika!

Mikä ratkaisi, että päätit ensin näkin hakeutua ja sitten sitoutua juuri Käpylän musiikkiopistoon?

”Elämässä eteenpäin meno ja uudet haasteet kiinnostivat. Käpylässä minulla on ollut valtavan paljon uutta opittavaa, sitä kautta työ on ollut mielenkiintoista. Olin Lohjalla aiemmassa työpaikassa jo pitkään (17 v) ja oman uusiutumisen kannalta oli kiva saada uusia tuulia. Yllättäen vanhasta luopuminen olikin jättävän iso prosessi! Elämässä uuden lehden kääntäminen on urakka.”

Hanna Repo-Nikkasella on takanaan monivuotinen rehtorikokemus Lohjalta, kunnallisesta Länsi-Uudenmaan musiikkiopistosta. Yksityinen oppilaitos, kuten Käpylän musiikkiopisto, eroaa melko lailla kunnallisesta toimintaympäristöstä.

Kunnallisessa musiikkioppilaitoksessa kaikessa hallinnollisessa tekemisessä oli mukana kunnan edustajia, millä oli vaikutuksensa

Rehtori työpaikassaan 17.4.24 kuvattuna.

Päätös sitoutua

Käpylän musiikkiopisto on monien haasteiden edessä, kuten kaikki taidealan oppilaitokset.

Käpylän osalta iso haaste on myös tulevaisuuden toimitilojen löytäminen.

Uuden rehtorin koeaika oli päätymässä tammikuun lopussa ja Hannalla oli vielä vaihtoehto palata Lohjalle virkavapauden jälkeen. Joulukuun lopussa oli päätöksen aika ja Hanna teki valinnan.

”Päätös sitoutua tänne oli syvällisen ja pitkällisen pohdinnan tulos. Edellä mainittujen positiivisten asioiden lisäksi siihen vaikutti myös KMO:n intohimoisesti työhönsä suhtautuva ja rautaisen ammattitaidon omaava henkilökunta ja kannatusyhdistyksen hallituksen aktiivinen tuki. Tunsin, että en ole yksin asioita kehittämässä, vaan puhallamme yhteen hiileen hallituksen ja henkilökunnan kanssa.”

Hallituksesta löytyy tällä hetkellä eri alojen asiantuntijoita, joilla on osaamista eri tilanteisiin. ”Sen jäsenet ovat suurella sydämellä mukana opiston toiminnassa. Ilman hyvää hallitusta tämä ei toimisi!”

päätöksenteon prosessiin. Toisaalta kunnallisessa organisaatiossa oli myös osaamista ja asiantuntijoita esim. taloushallinnossa, kiinteistöhuollossa jne. ”Vastuuta on nyt enemmän, kun kaupunkia ei ole takana, mutta toisaalta asioihin pystyy oikeasti vaikuttamaan notkeammin ja dynaamisemmin. Alku Käpylässä vaikutti haasteelliselta aiempaan verrattuna”, tunnustaa Hanna. ”Nyt kokonaisuus alkaa hahmottua, asioita on saanut edistettyä.”

Puoltavia seikkoja Lohjalta Helsinkiin siirtymiselle oli myös Helsingissä tarjolla oleva kollegiaalinen yhteisö. Helsingin musiikkioppilaitosten rehtorit tukevat toisiaan ja kokoontuvat aktiivisesti ns. rexi-foorumeissa. "Varsinkin kun tunsin monia rehtoreita entuudestaan, tämä oli eräs vetovoimatekijä tehtävää hakiessani. Hyvää vertaistukea oli siis tarjolla!"

Lämmin vastaanotto henkilöstöltä

Lopulliseen sitoutumiseen vaikutti vahvasti se, että "henkilöstön puolelta minut oli jo syksyllä otettu tosi lämpimästi vastaan. Näin, että on mahdollisuuksia hyvään yhteistyöhön. Käpylän musiikkiopistolla on oma maine - brändi, se on alalla arvostettu, vanha opisto! Haluan olla jatkamassa tätä toimintaa."

Nyt kevään korvalla Hanna on jo asettunut taloon ja tuntee opettajat sekä muun henkilökunnan, joitakin vanhempiakin. Juurtuminen vaikuttaa lähteneen käyntiin hyvin.

"Käpylässä ihmisillä on valtava intohimo ja ammattitaito, palo ja osaaminen tähän työhön. Sellaisen porukan kanssa toimiminen on upeaa! Käpylässä tehdään monia hienoja asioita.

Opettajat ovat ammattitaitoisia - tulokset puhuvat puolestaan - ja erityispiirteinä opistolla on kansanmusiikkilinja ja suzuki-opetuksen painotus. Ne erottavat opiston muista musiikkiopistoista. Opisto on kokonaisuutena varsin monipuolinen."

Hallinnon uudistamisprosessi on parhaillaan käynnissä. Tehtävänkuvat mietitään uudelleen, ja sen mukaan perustetaan tarvittavat toimet ja määritetään tehtävänimikkeet. Resursseja lisätään: opistolle on perustettu uusi apulaisrehtorin toimi. Taluspäällikön irtisanouduttua lokakuussa 2023, kartoitetaan nyt myös talousasioiden organisoimisen mahdollisuuksia. Toimiva väliaikainen ratkaisu on löytynyt tilitoimiston käytöstä. Tilaratkaisuja - väistötiloja Karjalatalon remontin ajaksi, sekä tulevia vakituisia tiloja - selvittää erityinen tilatiimi.

Musiikkiharrastus murroksessa

Musiikkiharrastuksella on yhä enenevässä määrin tärkeä yhteiskunnallinen hyvinvointi- ja kasvatustehtävä. Taiteen perusopetuksen lakia ollaan juuri uudistamassa, valtakunnallinen työryhmä valmistelee asiaa. Voimaan tullessaan tuo

lakiuudistus tullee vaikuttamaan toiminnan lisäksi myös lähes kaikkien taiteen perusopetuksen oppilaitosten rahoitukseen.

”Tähän saakka musiikkiopistot on ohjattu tarjoamaan musiikkikasvatusta pääsääntöisesti lapsille ja nuorille, mutta jatkossa opistoille saattaa tulla tarve muuttaa ikähaitaria, etenkin niillä eri puolella Suomea olevilla haja-asutusalueilla, missä alueen väestöpohja ikääntyy ja lapset vähenevät.”

Tiimi lapsen ympärillä

Helsingin kaupunki ajaa vahvasti harrastusten saavutettavuutta kaikille. KMO:nkin tavoitteena on laajentaa entisestään yhteistyötä lähikoulujen ja päiväkotien kanssa, tästä esimerkkinä esim. Tempo-orkesteritoiminta Koskelan ala-asteella.

”Me olemme täällä oppilaita varten, tämä on palveluammatti. Jokaisen oppilaan ympärillä on oikeastaan tiimi, joka toimii yhdessä lapsen tai nuoren parhaaksi: lapsi, huoltaja, opettaja, rehtori. Ongelmat kannattaa ottaa esille, palaute ja kehittämisideat ovat tervetulleita!”, lupaa Hanna ja kiittää huoltajia. ”Opistossa tuntuu olevan mukavia, yhteistyökkyisiä ja ystävällisiä huoltajia!” Hannalle on piirtynyt käsitys,

että opettajien työtä arvostetaan. Myös opettajilta on tullut viestiä hyvin toimivasta yhteistyöstä huoltajien kanssa.

Musiikkiopistojen ydintehtävä?

”Musiikkiopiston päätehtävänä pidän kasvatusta ja jokaisen oppilaan kohtaamista, ja opetuksen avulla elämänmittaisen, hyvän musiikkisuhteen luomista ja persoonan tukemista. Heille, jotka haluavat musiikista itselleen ammatin, tulee meidän myös tarjota laadukas väylä ammattiopintoihin saakka, joskin he ovat vähemmistössä. Musiikin avulla voimme tukea oppilaiden kasvua ja kehitystä niillä musiikkipedagogisilla keinoilla, joita meillä on. Musiikki opettaa keskittymistä ja pitkäjänteisyyttä, kehittää itsetuntoa ja inhimillisiä taitoja. Musiikki on vastavoima nopeille palkinnoille. Musiikin avulla voi saavuttaa paljon ja lisätä hyvinvointia!”

Käytännön tuntuma opettajien työhön säilyy opettamalla. Hannalle on aina ollut tärkeää, että hänellä on ”sormet samassa savessa kuin muillakin! Kaksi omaa viuluoppilasta tuntuu ihanalta!”

Suunnitelmia, harrastuksia

Vielä hakuvaiheessa viime keväänä Hannan perheellä oli ajatus muuttaa Helsinkiin, mutta näillä näkymin nuo suunnitelmat eivät ole ihan heti toteutumassa. Hanna asuu Vihdin Nummelassa, mikä ei ole osoittautunut ongelmaksi. "Toistaiseksi jatkamme näin, mutta vaihtoehto muuttoon on olemassa", sanoo Hanna.

Hannan harrastuksiin kuuluu kuntoilun, kulttuurierintojen ja lukemisen lisäksi öljyvärimaalaus sekä italian kieli ja kulttuuri. Italian kieltä hän on opiskellut useita vuosia, ja hän tunnustautuu Italiafriikiksi! "Kielen opiskelu on juuri nyt työkiireiden vuoksi tauolla, mutta kiinnostus on jäljellä. Jokin siinä maassa ja mentaliteetissä kiehtoo tavattoman paljon."

Perheen koira on nimeltään Aida.

Pari vuotta sitten kesällä toteutui haave, öljyvärimaalauskurssi.

"Innostuin ihan valtavasti! Ajattelin ensin, että ryhdyn sitten, kun pääsen eläkkeelle... mutta ei sitä kannata odottaa! Rakastan värejä, se maailma lumoo, pääsee ihanaan flow-tilaan, muu unohtuu. Siinä on paljon samaa kuin musiikin ihmeessä, ja paljon sääntöjä sisältävän ja pikkutarkankin klassisen musiikin koulutuksen saaneelle maalaaminen luo mahdollisuuden luoda vapaasti ilman oikeaa ja väärää. Improvisoida! Oikeasti vapauttavaa, voin tehdä juuri, niin kuin huvittaa ja maalata "isolla pensselillä"! Onneksi uudessa KMO:nkin opetussuunnitelmassa on tuotu musiikissa improvisointi yhä vahvemmin esille. Pyrimme rohkaimaan oppilaita improvisointiin ja omaan luomiseen."

Viiden vuoden päästä Hanna näkee itsensä aktiivisena työelämässä. "Haluan kehittyä ja mennä eteenpäin, intoa riittää, musiikin kanssa!

Musiikkioppilaitostyössä yhdistyvät suuri rakkaus musiikkiin, kasvattaminen ja kouluttaminen, ihmiset ja

henkilöstöjohtaminen, ne ovat niitä mun juttuja. Mahdollista ja toiveissani on, että olen vielä täällä ja saanut hyvää aikaiseksi yhdessä kaikkien kanssa. Käpylässä soitto soi ja laulu raikaa!”

Pirjo Pesola

Hannan taustaa

Koulutus:

Musiikin tuplamaisteri ja kasvatustieteen maisteri

Aiempi työkokemus:

Noin 30 v erilaisissa opetustehtävissä, pääsääntöisesti viuluopettajana, kuusi vuotta apulaisrehtorina ja 10 vuotta rehtorina Länsi-Uudenmaan musiikkiopistossa

Perhe:

Puoliso, kaksi täysi-ikäistä lasta ja Aida-koira

Päiväkodeissa soi!

Opiston opettajat kävivät huhtikuussa soittamassa ja esittelemässä soittimia yhteensä 7 alueen päiväkodeissa. Yleisö koostui eskari-ikäisistä, eli 5-6-vuotiaista kuulijoista. Yhteensä päiväkotikäynneillä tavoitettiin noin 220 lasta.

”Päiväkodit ottivat meidät ilolla vastaan, ja yhdessä päiväkodissa ehdotettiin vuosittaisia vierailuita sekä syksyllä että keväällä”, kertoo Maija Helve, joka koordinoi tämän kevään päiväkotivierailut.

”Eskarilaiset olivat upeaa yleisöä: kuuntelivat keskittyneesti, osallistuivat yhteislauluihin ja -leikkeihin innokkaasti ja kyselivät paljon soittimista. Myös meillä opettajilla oli hauskaa! Yksi lapsi oli kuullut päiväkodissa käyrätorven soittoa ja oli siksi ehdottomasti halunnut tulla kokeilemaan sitä Soivaan taloon.”

Jari-Pekka Manninen esittelemässä selloa päiväkoti Floorassa.

Päiväkoti Herttua on Koskelan koulun takana. Kuvat otti keikan säestäjä, Pirjo Pesola.

Marttiina Niemi lämmitteli alussa kuulijakuntaa leikeillä ja esitteli sitten huilun ääntä ja soittimen toimintaa.

Soile Närhen soitin on harmonikka, kuvassa Soilella soittimen pieni oppilasversio.

Keskittyneesti kuunteli ja osallistui lauluihin päiväkoti Herttuan lapsijoukko. Innolla he olivat mukana myös loppujumpassa: "Pää, olkapää, peppu, polvet, varpaat", vauhtia riitti!

Pitkä – 39 vuoden – puhallus!

Klarinetin ja saksofonin opettaja **Risto Vilkkö** on tehnyt leijonanosan työelämästään Käpylän musiikkiopistossa. Keväällä eläköityessä työvuosia Helsingissä tulee täyteen 39 vuotta.

Oliko Käpylän musiikkiopisto ensimmäinen työpaikkasi?
"Tulin opistoon vuonna 1985, mutta olin sitä ennen opettanut kotiseudullani mm. Turun konservatoriossa ja monessa paikassa esim. Raumalla, Paimiossa ja Paraisilla. Tuntiopettajana työtehtävät piti kerätä monesta paikasta: yksi päivä sieltä, yksi tuolta. Lauantaisin kävin ainakin kaksi vuotta Raumalla opettamassa. Kuusi-kahdeksan tuntia opetusta, siihen päälle bussi-matka 1,5h suuntaansa. Raskas päivähän siitä aina tuli."

Raumalla toimi myös poika-soittokunta, ja siellä oli Riston mukaan paljon vireää musiikki-toimintaa. Kuriositeetti: nykyinen Itä-Helsingin musiikkiopiston rehtori Minna-Maria Pesonen oli Raumalla muutamia vuosia Riston klarinettioppilaana!

Risto lintujen kevätmuuttoa tarkkailemassa. Kiikarin tuki on tarpeen pitkään stajaitessa!

1980-luvulla Turun kaupunki järjesti puhallinopetusta oppilaille koulussa. "Oppilaat soittivat sitten lisäksi yhtyeissä, ja moni eteni aika pitkälle." Turun aikoina Risto kävi opiskelun ja opetustyön ohella myös avustamassa Turun ja Vaasan kaupunginorkestereissa, ja silloin tällöin muutamassa puhallin-orkesterissa. Turussa sujui myös armeija-aika, Laivaston soittokunnassa.

Eri toimipisteet tutuiksi

Riston tullessa Käpylään vuonna 1985 opisto toimi Hykkylän koululla, Mäkelänkadulla. "Työpaikka oli karu silloin alkuunsa. Luokkiin pääsi opettamaan vasta kouluajan jälkeen, mitään yhteisiä tiloja ei ollut, yksi vessa käytössä. Mutta siellä oli mukava vahtimestari, Huttunen!"

Riston tullessa taloon rehtorina toimi Rauno Myllylä, joka mm. järjesti Ristolle pääsyn seurakunnan tiloihin harjoittelemaan kappaleita Sibelius-Akatemian diplomitutkintoa varten. Rehtori Päiväläisen aikana perustettiin opistoon useita toimia, mm. klarinetinsoiton opettajan toimi, johon Risto valittiin.

Seuraavaksi opetuspaikaksi tuli Onnentien koulu, josta sittemmin jouduimme luopumaan. "Onnentie oli hyvä paikka." Sieltä tuli muutto omiin tiloihin Taivaskalliontielle, jossa vierähti pitkä tovi, 1990-luvun alusta 2020-luvun alkuun. Riston valtakunta Taivarilla sijaitsi opistotalon kellarikerroksessa omassa rauhassaan.

Oppilaat maailmalle, ammattilaisiksi?

Riston oppilaat ovat saaneet innostavasta ohjauksesta

vähintäänkin hyvän harrastuspohjan. Jokunen heistä on päätenyt soittamaan ammatikseen. Esimerkiksi käynee Hanna Hujanen, joka soitti klarinetistina maisterikonsertin Sibelius-Akatemiassa vuosi sitten ja on nyt töissä Kymi Sinfonietissa. Hanna päätyi musiikkiopistoon äitinsä ohjaamana ja osoittautui sinnikkääksi soittajaksi. Opistoon tullessaan hän oli saanut koulussa opetusta 15 min viikossa. Muusikoksi suuntautuminen näkyi jo varhain monipuolisissa Hannan opiskeluvaihtoissa.

"Hanna teki opintoja aika pitkälle myös alttoviulussa."

"Jos haluaa orkesteriin soittajaksi, osallistuminen kaikkiin mahdollisiin koesoittoihin on tärkeää. Pitää harjoitella sitä tilannetta, tottua niihin", ohjeistaa Risto. Kilpailu on kovaa kaikkialla. "Klarinetisteilla on vähän työpaikkoja. Helsingissä orkestereissa on 4 klarinetistia, pienissä orkestereissa yritetään pärjätä kahdella."

Opetustyön plussat ja miinukset?

Oppilaissa on muutama erityinen valopilkku Riston mukaan joka vuosi. Sellainen voi olla jo pitkälle ehtinyt soittaja

tai innostunut vasta-alkaja. Kamarimusiikkiryhmien ohjaaminen ja niissä itse mukana soittaminen on myös aina ollut todella innostavaa.

Entä työn miinukset?
"Iltatyö. Aamupäivän joutuu odottelemaan töihin lähtöä. Illat sitten kiinni, ettei pääse esim. konsertteihin", toteaa Risto yleisen tilanteen taidealan opettajilla.

Risto käy opistolla myös viikonloppuisin harjoittelemassa. "Se hyvä Karjalatalolla on - ja Taivaskalliontielläkin oli - että sinne voi varata tilan omalle soittamiselle myös viikonloppuna. Riston matka opistolle kestää julkisilla liikennevälineillä 45-50 min suuntaansa, joten "aika paljon tulee kulkemista".

Maailma muuttuu

Oppilaaksi pyrkivien määrät ovat musiikkiopistoissa laskeutuneet vähän joka vuosi, ja ilmiö on maanlaajuinen. "Takavuosina pääsykokeita opiston oppilaille pidettiin Käpylässäkin eri soittimissa 2-3 päivän ajan, mutta tilanne on muuttunut. Tärkein asia soittamisen aloittamisessa on oma halu ja kiinnostus. Idean pitää kuitenkin tulla jostain, usein esimerkiksi vanhemmilta."

Risto kannustaa oppilaita menemään musiikkileireille.

Kuva viime kevään Soivasta talosta, klarinetti kokeilussa.

"Siellä tulee soitettua paljon, ja pääsee erilaisiin kokoonpanoihin." Jokunen Riston oppilas on ollutkin esim. Kälviän musiikkileirien monivuotinen kävijä.

Orkesteriin eläkkeellä?

"Joka päivä pitää soittaa vähintään tunti, että pysyy soittokunnossa. Huulet on tosi herkäät, huulissa kova totutteleminen. Jos menisi johonkin orkesteriin, se vaatisi päivittäistä soittamista", Risto toppuuttelee. Hänellä on ollut

omia esiintymisiä lähinnä oman ja puolison suvun tilaisuuksissa, ja seurakunnassa Roihuvuoren ja Laajasalon kirkkoissa. "1990-luvulla kerättiin konserteilla rahaa mm. kirkkojen flyygeleihin. Esim. Roihuvuoren flyygelin hankkimisessa konsertit olivat apuna." Soittaminen tulee kuitenkin jatkumaan Riston elämässä muodossa tai toisessa.

Mökki, tai oikeammin talo Sauvossa, on "oma projekti", joka vetää nykyisin Ristoa yhä enemmän.

"Teen siellä kaikenlaista semmoista pientä nypräystä, harrastan puutöitä, teen linnunpönttöjä, hoidan puutarhaa yms. ja välillä vähän isompiakin juttuja. On hienoa nähdä oma kädenjälki tekemisissään. Mökillä soitan myös omaksi ja puolisoni iloksi."

Luonto on siellä lähellä. Havaintoja tontilta ovat mm. kettu, metsäkauriit (kauriiden enemmistönä), rusakot ja erityisesti linnut, joita Risto tarkkailee ja kuvaa.

Paikka on ollut heillä vapaa-ajan käytössä jo 17 vuotta, ja vähitellen - kanttorina työskentelevän puolison päästessä eläkkeelle - ehkä pysyvä osoite vaihtuu takaisin Turun seudulle, jolloin mökki on lähempänä. Saattaisiko sitten olla jonkin

orkesterinkin aika, saa nähdä.

Tulevaisuudessa Risto voi nauttia vapaudesta ja halutessaan tiirailla lintuja pihalla ja rannalla myös nykyisessä kaupunkiasunnossa.

Pirjo Pesola

Risto kukitettiin kevään viimeisessä kuukausipalaverissa 2.5.24.

Karelia-yhtye ja KMO:n puhaltajat

Yhteiskonsertti su 11.2.2024
Karjala-talolla

Karjalatalolla toimii kaksi puhal-
linorkesteria, joista toinen on
Karelia. Orkesteri nosti vuosi-
konsertissaan esiin nuoria
tekijöitä: Kapellimestariksi oli
kutsuttu Soila Takanen ja solis-
tiksi nuori klarinettivirtuoosi
Samuel Ahonen. Myös Käpylän
Musiikkiopiston nuoret puhal-
tajat osallistuivat esityksiin
yhdessä Karelian kokoneiden
soittajien ja kapellimestari
Heino "Gene" Koistisen kanssa.
Ohjelmistossa oli sekä hittejä
että uusinta puhallinmusiikkia.

"Yhdessä yhteen henkeen
puhaltaen todistamme, miten
hauskaa ja terveellistä elävä
puhallinmusiikki on esittäjilleen
ja kuulijoilleen ja miten osaami-
nen siirtyy sukupolvelta toiselle."

<https://bit.ly/3UcBRaB>

Konsertin ohjelma:

Philip Sparke: Song of Friendship
John Williams: Viktor's Tale from
"The Terminal", klarinettisoolo
Paul Murtha: The Land Called
Chicora

Ilari Hylkilä: Taiga
Jyrki Koskinen: From Karelia with
Love
Frank Erickson: Air (for Band)
Anni Hautala: Mesikämmen
Henry Mancini, sov. Michael
Brown: It Had Better Be Tonight
Raine Ampuja: Turbo Express
G. Holst: Second Suite in F

Käpylän musiikkiopiston huilun-
soiton opettajana toimiva
Janina Lehto on vetänyt jo
joitakin vuosia opiston puhallin-
yhtyeitä. Hänellä oli kontakteja
Karelia-orkesteriin jo viime
lukuvuonna.

"Heitin silloin orkesterille ehdo-
tuksen yhteistyöstä." Heino
Koistinen, Karelian kapellimes-
tari, otti sitten syksyllä 2023
yhteyttä kysyäkseen, onko
musiikkiopistolla kiinnostusta
osallistua vuoden Nuoret esiin-
teemaan. Niinpä musiikki-
opiston soittajille avautui hieno
tilaisuus päästä soittamaan
isoon puhallinorkesterin kanssa.
Hyvätasoisen orkesterin
soittajissa on paljon entisiä
ammattimuusikoita. Mukana on
joskus myös pianisti (harpisti ja
celesta) ja tarvittaessa kolme
lyömäsoittajaakin (patarummut
ja perkussioita) paikalla.

Isossa orkesterissa soittaminen

”Orkesterin toiminta on ammattimaisen tarkkaa ja kellonajat täsmällisiä. Jonkin verran nuoria piti muistuttaa aikatauluissa”, kertoo Janina, joka piti huolta siitä, että harjoituksiin sitouduttiin. ”Toisaalta joskus jouduimme myös odottamaan vuoroamme pidempään mitä oltiin sovittu”, muistuttaa Janina.

Stemmojen nuotit ehtivät KMON soittajille asti vasta kevätlukukauden alussa. Tuloksena oli tiukka tammikuu, jolloin Janina piti soittajille stemmaharjoituksia. A-puhku-orkesteriin tarvittiin avuksi neljä soittajaa B-puhkusta. Karelia-orkesterin kanssa yhteisiä harjoituksia oli kenraaliharjoituksen lisäksi vain kaksi, joten stemmat oli syytä harjoitella kuntoon jo aiemmin.

Mielikuvitusleikkejä: pianosolisti Karelia-orkesterille! Opistossa

Janina Lehto (oik.) ja Karelia-projektin soittajat.

on melkoinen määrä pianisteja, joista jokunen on jo melko pitkällä opinnoissaan. Orkesterin solistina soittaminen olisi varmasti harvinainen tilaisuus ja kokemus harrastaja/opiskelijapianistille. Entäpä Käpylän taitavien jousten yhteistyö Karelian kanssa? Sinfoniaorkesteri!

Janinan mukaan Karelia-orkesterin kokeneet soittajat ottivat hienosti nuoria mukaan, ja yhteistyö varmasti jatkuu. Hyvätasoinen orkesteri havaitsi, että opiskelijat osaavat jo jotain! "Sieltä tulee keikkoja tämän projektin jälkeenkin oppilaille, kapellimestari Heino Koistinen ja Vesa Lehtisalo (Pääkaupungin Karjalaisten Soittokunta ry:n puheenjohtaja) koordinoivat näitä", sanoo Janina.

Hieno päänavaus, kiitos Janinan aktiivisuuden!

Tämän vuoden projektiin osallistuivat Albert Lindgren ja Markus Savolainen (huilu), Adrian Barraza, Inkeri Eerola ja Wilhelmina Meyer (pasuuna), Ursula Erola ja Oosa Hartikainen (käyrätorvi), Alissa Ström ja Anton Kuitunen (klarinetti), Viona Baric saksofoni, Iiro Juvonen, Nuutti Nyyssönen ja Varpu Sakara (trumpetti).

Toinenkin orkesteri toimii talossa: Karjala-liiton orkesteri harjoittelee Yläsalissa keskiviikkoisin. Myös sen kanssa saattaa viritä yhteistyötä.

Puhallinopettajat Mizuho Kojima-Haarala, Janina Lehto ja Marttiina Niemi ottivat tapahtumasta kuvia, ohessa joitakin.

Projektin jälkeen teimme KMO:n soittajille lyhyen kyselyn.

Ohessa kyselyn vastaukset sellaisinaan.

Miten koit tämän projektin? Mitä siitä jäi mieleen? 7 vastausta

- Oli kivaa päästä suurempaan orkesteriin mukaan soittamaan.
- Mielestäni projekti oli ihan hauska, soitettiin kivoja biisejä.
- Koin projektin opettavana. Oli mukavaa päästä soittamaan ammattilaisten kanssa.
- Projekti oli mielenkiintoinen ja siihen oli oikein mukava osallistua. Mieleen jäi tunnelma, kapellimestarit sekä kappaleet, varsinkin Pink Panther ja Mesikämmen
- Mielestäni projekti oli mahtava.
- Kiva hyvän mielen projekti.
- Yhteistyö?

Mikä projektissa oli parasta? 7 vastausta

- Parasta oli päästä olemaan osa suurta orkesteria, jollaisessa en ennen ole ollut. Oli hienoa kuulla kun soitimme yhdessä.
- Projektissa oli parasta ison orkesterin kanssa soittaminen.
- Ilmapiiri oli mahtavaa. Myös harjoitukset ja konsertti olivat kivoja.
- Parasta oli, että orkesterista (lähti) suurenmoinen ja lämmin ääni. Mukavaa oli myös, että orkesterissa soitti sekä nuoria että senioreita.
- Parasta oli soittaa ison orkesterin kanssa ensimmäistä kertaa
- Monipuoliset kappalevalinnat, mukava tunnelma.
- Soittaminen

Mikä projektissa oli huonointa? 6 vastausta

- En tiedä
- Jouduimme muutaman kerran odottamaan harjoitusvuoroamme pidempään kuin oli informoitu.
- En osaa sanoa.
- En oikein pitänyt harjoitusajoista, varsinkin kun kerran piti jäädä paljon yliaikaa
- Pitkät odotusajat, epäselvyys siitä milloin oma soittovuoro alkaa.

Kommentteja, parannusehdotuksia vastaaviin projekteihin?

6 vastausta

- Saa olla hieman haastavampiakin kappaleita.
- Ei tule mitään parannusehdotuksia.
- Naiskapellimestari oli tosi mukava
- Selkeämmät aikataulut ja ohjeistukset etukäteen, mahdollisuus päästä mukaan useampaan kappaleeseen?
- Ei

Lähtisitkö uudelleen mukaan vastaavaan projektiin? 7 vastausta

- Kyllä 85,7
- Ehkä 14,3
- En -

Ideoita tulevaisuutta varten, uusia yhteistyömuotoja? 4 vastausta

- Olisi kiva, jos tulisi samanlaisia projekteja.
- enpä keksi, jatka samaan malliin
- En tiedä

Vapaata palautetta Käpylän musiikkiopiston orkesteritoimintaan liittyen? Kiitos!

- Voin tulla jatkossakin mukaan soittamaan.
- Olisi hienoa, jos olisi muitakin orkestereita kuin puhallinorkesteri.

Kamulinjan kuulumisia

Kansanmusiikkilinjan väellä oli vauhdikas kevätkausi. Yhdessä valmistauduttiin ja osallistuttiin useaan eri tapahtumaan.

FOLKLANDIA 12.–13.1.2024

Folklandia on kansanmusiikin ja -tanssin kansainvälinen 24 tunnin laivafestivaali. Opistomme on ollut jo usean vuoden tapahtuman tautajärjestäjänä ja risteilyllä on ollut näinä vuosina aina jokin esiintyvä ryhmä mukana. Tänä vuonna matkaan lähtivät Turun satamasta lähes kaikki kamulinjan opettajat, yksi peruslinjan

opettajista sekä rehtorimme Hanna. Opebändillä oli oma keikka sekä työpaja, joka järjestettiin kansanmusiikkipedagogisen hankkeen merkeissä kaikille halukkaille. Risteily oli rehtorillemme ensimmäinen laatuaan ja se olikin sangen hauska ja tehokas tapa tutustua moniin kansanmusiikin ilmiöihin lyhyessä ajassa.

Folklandia-risteilyjä on järjestetty vuodesta 1996 alkaen. Loppuunmyytyyn Baltic Princess-laivaan mahtui 2000 risteilijää.

TANSSITUPA 3.2.2024

Kansanmusiikkiin kuuluu oleellisenä osana tanssi ja siksi kamulinjalla järjestetään vähintään kerran vuodessa jonkinlainen

Tanssitupa 3.2.24 Karjalatalon juhlasalissa.

tanssitapahtuma. Helmikuiseen tanssitupaan osallistui kaiken ikäisiä tanssinhaluisia, jotka opettelivat Maija Karhinen-Ilon opastuksella sottiisin askeleita sekä polskaa. Vapaata tanssia tahditti alkuun Maijan vetämä Kettumetsä-yhtye, Tytti Metsän perheyhtye sekä Stellan ja Tytin harmooniduo.

Käpylän pelimanneilla oli lähes tunnin mittainen tanssisetti ja lopuksi jäähdyteltiin vielä pienellä porukalla jouhikoryhmän ympäri tanssimalla. Lämmin tuli – ja hyvä mieli!

Tanssitupa-idea on syntynyt Unkarissa josta se on lainattu 1970-luvulla Suomeen. Tanssitupaan kuuluu tanssin opetusta ja vapaata tanssia elävän musiikin tahdissa.

SAMUELIN POLONEESI 15.–17.3.2024

Suomen Kansanmusiikkiliiton vuosittainen päätapahtuma Samuelin Poloneesi järjestettiin tänä vuonna Helsingissä. Tapahtuma kokosi taas suuren joukon eri ikäisiä pelimanneja joka puolelta Suomea lukuisiin konsertteihin ympäri kaupungin. Kamulinja edusti opistoamme jälleen vahvasti. Mukana olivat

Samuelin poloneesi soi hienoissa puitteissa Ritarihuoneella.

Mira Törmälän 2-rivisen haitarin soittajat yhdessä nuorten soittajien kanssa, sekä lauluyhtye Helisevä ja HallaValia-yhtye. Veera Voiman lauluryhmä Kiehinä oli myös mukana, kuten Maija Karhinen-Ilon vetämä Käpylän pelimannit. Maijalla oli myös balladitanssi-työpaja Pasilan kirjastossa.

Samuelin Poloneesi, sävelmä vanhimmasta suomalaisesta kansanmusiikkia sisältävästä nuottikirjasta vuodelta 1809, on antanut nimensä valtakunnalliselle kansanmusiikki-tapahtumalle, jota on vietetty vuodesta 1972 lähtien.

KAMUVIIKKO 18.– 21.3.2024

Kamulinjan jokakeväinen konserttiviikko oli täynnä onnistumisia ja soiton iloa. Joka ilta oli 2–3 konserttia, joissa oppilaat esiintyivät yksin ja yhdessä. Lähes jokainen kolikko Karjalatalon tiloista otettiin konserttikäyttöön ja esityksiä oli Kamusalissa, Wiipuri-salissa, Inkeri-salissa, Yläsalissa, Ravintola Sylvissä ja Karjalatalon aulassa, sekä myös tietysti Koskelan kirkossa. Ennen konsertteja kokoonnuttiin harjoittelemaan yhteiskappaleita, jotka esitettiin sekä illan konsertissa, että myöhemmin Melkutus-konsertissa.

Wiipuri-salin konsertti kamuviikolla

MELKUTUS 3.4.2024

Pääkaupunkiseudun kansanmusiikkioppilaiden yhteinen konsertti Melkutus järjestettiin tänä vuonna Sellosalissa osana espoolaista JuuriJuhla-festivaalia. Pakilan, Käpylän ja Juvenalian musiikkiopistot ovat järjestäneet näitä yhteiskonsertteja jo vuosia ja tänä vuonna mukaan saatiin vielä Musikinstitutet Kungsvägen.

Kullakin opistolla oli konsertin alkupuolella oma osuus ja loppuksi esitettiin kolme yhteiskappaletta joita oli treenattu

yhdessä kahtena maaliskuisena lauantaina Karjalatalon juhlasalissa. Tänä vuonna kappaleiden sovituksista vastasivat Anu Itäpelto, Matias Tyni ja Mira Törmälä. Konsertti oli sekä oppilaille että opettajille vuoden ehdoton kohokohta. Se onnistui hienosti, ja yleisöäkin oli niin paljon etteivät kaikki mahtuneet saliin.

Melkutut on vuorovuosin tanssitupa ja konsertti, joten

ensi vuonna tanssitaan jälleen Karjalatalon juhlasalissa.

Melkutut-sana on lainattu samannimisestä laulusta – “Miepä tanssin melkutusta”. Se on myös tietynlainen kansantanssissa käytetty askel.

Maija Karhinen-Ilo

Melkutut Sello-salissa 3.4.24

Encore-orkesteri konsertoi 28.5. klo 19 Koskelan kirkossa

Tervetuloa soittamaan aikuisten Encore -orkesteriin! Jos soitat - tai olet soittanut joskus - ja haluat verestää taitojasi sekä nauttia yhteissoitosta, tämä orkesteri on sinulle. Tyyllilaji on klassinen ja jokaiselle löytyy sopivan tasoista soitettavaa. Sopii kaikille orkesterisoittimille (jouset ja puhaltimeet). Orkesteri kokoontuu joka toisena lauantaina klo 12–13.30 Koskelan kirkossa. Lisätietoja Clara Petrozzilta. (www.kmo.fi)

Encore, aikuisille harrastajasoittajille suunnattu orkesteri, on pyörinyt syksystä 2023 lähtien. Vähitellen porukka on kasvanut noin 21 soittajaan. Joukkoa luotsaa Käpylän musiikkiopiston alttoviulun opettaja Clara Petrozzi. Kokoonpanoon on tullut sopivasti erilaisia soittimia mukaan: viulisteja on kahdeksan (neljä 1- ja neljä 2- viulua), kaksi alttoviulua, 4-5 sellistiä ja kontrabasso. Myös puhaltimeita on hyvin mukana: kaksi huilua, kaksi klarinettia ja kaksi trumpettia.

Osa soittajista on musiikkiopiston oppilaiden vanhempia, jotka

ovat lämmittäneet vanhan soittoharrastuksensa. Osa taas on ryhtynyt puuhaan vasta nyt ollessaan oppilaiden vanhempia. Jotkut tunsivat toisensa ennestään musisoinnin kautta, ja orkesterissa tutustutaan uusiin jäseniin, joita joukkoon on tullut muiden soittajien houkuttelemana. Viidakkorumpu on kiirinyt!

”Soittajat ovat tykänneet kappaleista, niitä on ollut kiva harjoitella. Omanlaisensa joukko soittimia asettaa haasteita kappaleille. Ohjelmistoa on pitänyt hieman etsiä ja vähän pitänyt sovittaakin, esim. trumpetin osalta”, kertoo Clara. Harjoitukset on pidetty pari kertaa kuussa lauantaisin, 1,5 tuntia kerrallaan Koskelan kirkossa. ”Siellä on iloinen meininki! Kerran on käyty Oulunkylässä pizzalla harjoituksen jälkeenkin”, kuvailee Clara toimintaa.

Ensiesiintyminen puolijoukkueella

Ennen joulua oli jo ensimmäinen pieni esiintyminen alttoviulujen konsertin yhteydessä. Joulunalus oli kuitenkin varsin tautista aikaa, ja sairastumiset verottivat soittajistoa. Kapellimestari Clara joutui tuolloin sekä soittamaan että

johtamaan yhtä aikaa. Konsertti kuitenkin saatiin toteutettua lähes puoleen pudonneella soittajistolla, ja se meni hyvin!

Kevään aikana mukaan on tullut lisää soittajia, joten jatkossa mahdolliset sairastumiset eivät horjuta esiintymisiä samassa määrin.

Kevätkonsertti on 28.5.24 klo 19 Koskelan kirkossa

Nyt kun ohjelmistoa on jo kertynyt enemmän, Kevätkonsertti tulee olemaan Encoren ihan oma konsertti. Ohjelmaan tulossa seuraavia kappaleita:

- W. Fr. Bach; Sinfonia d-mollissa, Adagio

- Sibelius pianosarjasta op. 99, sovitus kappaleista Piece humoristique ja Couplet
- Händelin aaria Lascia ch'io pianga oopperasta Rinaldo
- Haydn Feldpartie in C, joka on kirjoitettu alunperin puhaltajille.

Claralle Encore on mieluinen tehtävä. "Olen aiemmin johtanut lapsiorkesteria, mutta tämä on ihan erilaista. Saan energiaa aina harjoituksista!"

Encore, lisää! Toivottavasti soitto soi myös ensi vuonna! Ohessa erään orkesterilaisen, Piia Nikulan, kokemuksia toiminnasta!

Pirjo Pesola

Encore -orkesteri harjoittelee kirkossa, johtajana Clara Petrozzi.

Yleisön pyynnöstä

Piia Nikula

Musiikin maailma on täynnä taikaa, ja yhteissoitto tuo siihen oman ainutlaatuisen vivahteensa. Muistan, kuinka nuoruudessani puhallinorkesterin riveissä jokainen nuotti tuntui väreilevän ilmassa, luoden harmonian, joka resonoi syvällä sielussa. Se tunne, kun sointujen värähtelyt kulkeutuvat kropassa, on vertaansa vailla. Toisaalta muistan myös epäpuhtauksien aiheuttaman pettymyksen – sen, kun tuntee nahoissaan, että nyt ei soi niin kuin pitäisi. Näitä fiiliksiä olen musiikkikoulun ja satunnaisten harrastelijaorkesterikokeiluiden jälkeen kaivannut toistuvasti. Yhdessä soittaminen antaa niin paljon enemmän kuin yksin soittaminen.

Kun pienimuotoisen vihjailun ja aavistuksenomaisen painostuksen jälkeen Käpylässä viimein tuli mahdollisuus osallistua aikuisten orkesteriin, se oli minulle ja monelle muulle encoresalaiselle kuin unelmien täytymys. Vuosien varrella konserteissa istuessani, olin usein haaveillut, että pääsisin itsekin taas osaksi tuota yhteissoittajien ihmeellistä maailmaa. Ja nyt se oli mahdollista. Kotona

piano on toiminut lojaalina musisointikumppanina, mutta huilu, se pääinstrumenttini, oli jäänyt kaipaamaan yhteissoiton sykettä.

Orkesterissamme on monia samankaltaisia tarinoita, joten orkesterin nimi on todellakin osuva: Encore. Vapaasti käännettynä 'yleisön pyynnöstä'. Orkesteri koostuukin tällä hetkellä pääasiassa soittajista, jotka ovat nuoruudessaan viettäneet aikaa musiikkikoulujen ja -opistojen saleissa, ja sitten aikuisina etsineet paikkaa harrastaakseen ilman ammattimaista vaatimustasoa. Toki joukossamme on myös vastaalkajia, jotka vasta opettelevat yhteissoiton saloja, mutta kaikki me onnistumme yhdessä. Ja vain yhdessä. Tällä hetkellä meitä iloisia encoresalaisia on noin parikymmentä.

Ensimmäinen syksy orkesterissa kului kuin siivillä. Harjoitukset olivat täynnä innostusta, ja puolitoista tuntia tuntui loppuvan aina liian nopeasti, vaikka kroppa huusikin aluksi hoosianaa mielestään oudohkon lihas-työskentelyn jälkeen – erityisesti meillä puhaltajilla. Harjoittelu kuitenkin palkitsi ja muutamien harjoituskertojen jälkeen lihakset alistuivat kohtaloonsa ja muis-tivat, mistä tässä oikein on kyse.

Hauskaa oli myös huomata se, että harvinaisemmatkin nuotit löytyivät soittimesta, vaikkei niitä olisikaan osannut sanallisesti selittää. Lihasmuisti on kummallinen ja ihana asia. Clara, kapellimestarimme, on valinnut ohjelmistoomme kappaleita, jotka ovat juuri sopivan haastavia, jotta liian suuria harjoittelupaineita ei tule, mutta jotta haastetta riittää eikä keskittyminen herpaannu. Lisäksi hän ansiokkaasti sovittaa teoksia juuri meidän kokoonpanollemme. Harjoituksiin saavutaan hymyillen ja sieltä lähdetään vielä leveämpi hymy kasvoilla.

Ensimmäinen konsertti lähestyi syyskauden päätteeksi, mutta niin lähestyi myös flunssakausi, ja meidän kävikin niin ohraisesti, että vain puolet soittajista oli paikalla itse konserttipäivänä. Ohjelmassa olivat Händelin *Lascia ch'io pianga*, Haydnin *Feldpartie*, W.F.Bachin *Adagio* sinfoniasta d-molli FK65, ja joululaulu *Ding Dong*, taivahassa soi. Selvisimme kuitenkin vallan mallikkaasti, ja jännityksellä väritetty, mutta paikoin kaunis sointimme hämmästytti myös meidät soittajat. Ilman Claran ykkösviulua emme olisi miehistöväjeessä kuitenkaan venyneet tähän suoritukseen, joten hyvä, että meillä on lahjakas 'kapu'. Yksilöesiintymiseen verrattuna puoli tuntiakin on orkesterille

lyhyt aika ja esityksen jälkeen tuntuikin siltä, että olisimme voineet soittaa vielä ja vaikka mitä. Kevätkonserttia varten treenaamme tällä hetkellä mm. Sibeliusta, joten tarkkailkaapa konsertti-ilmoituksia.

On ollut ihana palata huilun ääreen pitkän tauon jälkeen ja harjoittelumotivaatiotakaan ei tarvitse hakea. Korjattakoon kuitenkin tässä nyt ja heti, että ruuhkavuosia elävänä vanhempana harva meistä orkesterilaisista ehtii valtavan paljon treenata, mutta aikuisina onneksi tunnistamme itse ne pahimmat vaaranpaikat ja voimme keskittyä niihin omassa harjoittelussamme. Paras juttu orkesteritoiminnassa on ehdottomasti yhdessä soittaminen ja parasta Encoressa on se, että olemme kaikki enemmän tai vähemmän samassa elämäntilanteessa. Kenellekään ei siis tarvitse selitellä mitään. Ja se fiilis, joka kroppaan tulee kun kappaleet soivat hyvin, oma soitto sulautuu harmoniaan ja voi vain nauttia kuulemastaan. Sitä ei voita mikään. Ensi alkuun keskustelimme soittajien keskuudessa juuri siitä, että on hyvä, että harjoituksia on vain joka toinen viikko, mutta nälkä kasvaa selkeästi syödessä. Eritoten, jos joutuu syystä tai toisesta jättämään yhdet treenit väliin niin aika seuraaviin

tuntuu hirvittävän pitkältä. Mutta sitten todellisuus iskee: Emme ehkä kuitenkaan ehtisi treeneihin joka viikko. Toisaalta ajatus parin tunnin treeneistä per kerta kutkuttaa... sittenhän ehtisi vaikka ja mitä. Siinä ideaa seuraavalle lukukaudelle.

Tämä on minun juttuni!

Draamallinen Lied-konsertti:
Lauluja menneestä ja tulevasta
Esitykset ti 12.3. ja su 17.3.2024
Koskelan kirkossa

Lisa Pälikkö, mistä syntyi idea tähän monitaiteiseen konserttiin?

”Koen musiikin usein kohta-
uksina, hetkinä tai liikkeenä.
Musiikin tunnemaailman avaaminen sanoin, kuvin ja liikkein on kiinnostavaa, ja luulen, että nuorille ja lapsille se avaa uusia näkökulmia musiikkiin. Irti vähän siitä instrumenttitaitojen hallinnasta. Kun he joutuvat tuomaan esiintymiseensä ilmaisuja eri taidemuodon kautta, niin ehkä syvällisemmin ymmärtävät, mistä kappaleessa on kyse. Näillä oppilailla kaikilla on vahva ilmaisun tahto, ja tekstin ollessa mukana se on jollakin tavalla kuitenkin helpompaa ja konkreettisempaa.”

Kokonaisuus koostui eri aikakausien musiikkityyleistä ja Rabindrannath Tagoren (1861–1941) runoista. Esiintyjinä oli Lisan omia piano-oppilaita ja yksi laulun opiskelija. Lisan oppilaita oli jo aiemmin mukana Lasten lied-projektissa pari vuotta aiemmin. Tähän konserttiin tuli mukaan myös hieman draamallista liikkumista näyttämöllä.

Albert Lindgren hoiti visuaalisen tekniikan.

Kirkon seinälle heijastui konsertin teemoja myötäileviä kuvia, joita opiston huiluopiskelija Albert Lindgren oli työstänyt sopiviksi esitystä varten. Visuaalinen lisä oli tärkeä tässä konsertissa, jossa kuvat tukivat runojen ja laulujen sanojen sisältöjä. ”Albert hoiti todella hienosti visuaalisen tekniikan”, kiittelee Lisa.

Konsertti alkoi meren kohinalla ja pärskyjen heijastuksilla kirkon rakenteisiin, hieno efekti alussa. Yleisö rauhoittui, hiljensi odotta-vaan tunnelmaan. Ensimmäinen konsertin teos oli Debussyn pianoteos Uponnut katedraali, jossa ”ikään kuin sukellettiin historian syvyyksiin”, kuvaa Lisa.

Konsertin teokset etenivät lähes kronologisesti keskiajalta nykypäivään. Musiikillinen matka kulki keskiajalta barokin ja klas-sismin kautta espressionismiin ja lopuksi kevyempään, moder-niin musiikkiin.

Konsertin teokset:

- C. Debussy: Uponnut katedraali
Hildegard von Bingen:
Karitas habundat
G.F. Händel:
Lascia ch'io pianga
Trad. Wales, sov. M. Eskelinen:
Ash grove
Trad. Irlanti, sov. B. Britten:
Salley Gardens
R. Schumann: Fast zu ernst
(kok. Kinderszenen)
P. Tsaikovski: Wer nur die
Sehnsucht kennt
J. Sibelius: Die Stille Stadt
H. Arlen: Somewhere over
the rainbow

Eri taidemuodot yhdistyivät konsertissa.

Sama elämä

"Halusin ehdottomasti mukaan ainakin Händelin laulun *Lascia ch'io pianga* sekä Tsaikovskin version Goethen runosta *Wer nur die Sehnsucht kennt* (Goethen runo ikävystä)", kertoo Lisa teosvalinnoista.

"Kaikki laulut ovat hienoja, kaikissa on oma ulottuvuutensa."

Konsertin pohjana oli ajatus siitä, että "elämä on sama kaikkialla, kaikki ihmiset käyvät läpi saman elämän kaaren: syntyminen, rakastuminen, kuolema."

Valittujen laulujen kautta elämän eri vaiheet nousivat esiin. Tagoren runoissa mukaan tulivat myös sodat, jotka voivat tuhota kodit ja kulttuurit tuhtien ihmisten mahdollisuuden elää omaa elämäänsä, kunnes jälleenrakennus ja uusi alku ehkä koittavat. Valitut runot tukivat laulujen teemoja. Runot lausui Frida Pakkasvirta. Matias Tyni oli ohjannut Leon Prusskiin säestykset, välimusiikit ja improvisaatiot joihinkin siirtymiin.

Nuoret uskalsivat

Oppilaat uskalsivat myös toteuttaa kehollista ilmaisua tarvittaessa. Ilmeni myös mainiota vertaisoppimista, kun oppilaat auttoivat toisiaan hankalissa paikoissa.

"Luotin siihen, että nuoret hoitavat homman 100%:sti", kertoo Lisa. "Kun luottamusta on rakennettu (pianotunneilla) pitkän ajan kuluessa, sitten nuoret uskaltavat. Harrastuksissa luotettavien aikuisten merkitys on suuri nuorille. Nuorten kanssa oli aivan ihanaa tehdä töitä!"

"Minun juttuni"

"Projekti oli varsin työläs, koska kaiken suunnittelu ja vastuu aikatauluista sekä kokonaisuudesta oli pääsääntöisesti minulla. Tämän tyypisessä hankkeessa on lukematon määrä asioita joita pitää osata ottaa huomioon. Tilanteet muuttuvat ja pitää pystyä reagoimaan varsin lyhyellä aikataululla muutoksiin.

Käytännössä pyörittelin ideoita lopulta lähes yötäpäivää... Projekti vaati lisäksi ihan konkreettista puurtamista ohjelman teossa, visuaalisessa suunnittelussa, runojen käänöksissä, kuvien etsimisessä jne., mutta toisaalta kova työ palkitsee. Tämä on minun juttuni!"

Erään osallistujan äidin palaute: "Lisan järjestämät projektit nuorten kanssa ovat upeita ja perinteisen instrumenttiopeuksen rinnalla ne vahvistavat

Lisa Pälkkö Koskelan kirkossa ennen ensimmäisen draamallisen konsertin alkua .

Kokemuksia draamallisesta konsertista ja työskentelystä lied-musiikin parissa

Frida Pakkasvirta

nuoren musikaalisuutta, taitoja ja mikä parasta – esiintymisvarmuutta. Oma lapseni sanoi (hienoa/parasta oli): Laulu ja tunnelma ja se fiilis, kun olimme kaikki yhdessä luomassa jotain uutta.”

Seuraava projekti on jo tiedossa, Helsinki-lied -tapahtuma konservatoriolla

<https://bit.ly/49NcBh3>

”Tämän teen pienempien oppilaiden kanssa.”

Lisan oppilas Frida Pakkasvirta paitsi lauloi myös lausui konsertin runot. Ohessa Fridan ajatuksia projektista.

Pirjo Pesola

Idea projektista kehittyi hiljalleen viime vuoden syksyllä, kun opettajani palasi virkeänä takaisin vuorotteluvapaalta. Hän kuvaili kovin intohimoisesti ja tekemisen haluisena syntyneitä ideoita, ja lähdin erityisesti siitä syystä mukaan projektin toteutukseen. Itse olen ollut mukana lied-toiminnassa vuoden 2022 alkutaipaleelta asti. Yhteismusisointia on tullut tehtyä monenlaisten ihmisten kanssa.

Draamallisen konsertin projektin työstämisen aloitimme varsinaisesti vasta tämän vuoden alusta. Tunneilla kävin kerran viikossa. Silloin tällöin sain myös omakohtaista yksityisopetusta, sillä kaikki eivät aina päässeet paikalle. Harjoittelu tapahtui myös omilla soittotunneilla, joissa opettajan kanssa pohdiskelimme toivottua tunnelmaa ja sanoituksia sekä niiden

merkityksiä. Välillä tunneilla saattoikin olla jopa neljä oppilasta, mutta viimeisillä harjoittelukerroilla tähtäsimme siihen, että koko porukka pääsisi kuuntelemaan ja esiintymään toisille. Se, että tunneille osallistui muita ystäviä, oli edellytys ja motivoiva tekijä laulujen ja ideoiden edistämiseen. Opin ottamaan muut huomioon työskentelyssä ja löytämään sopivia keinoja ilmaista kappaleita yhdessä muiden kanssa. Kärsivällisyys ja jaksaminen oli kuitenkin kaiken keskiössä.

Talven alkupäässä tuntui siltä, että asiat olivat vielä kovin keskeneräisiä ja ettei kokonaisuus valmistuisi alkukevälle, mutta onneksi toisin kävi. Tällöin intensiivinen työskentely tunneilla mahdollisti minua kehittymään niin laulajana, työparina, säestäjänä kuin esiintyjänäkin. Itse pääsin esittämään runoja, joka oli jotain aivan uutta minulle. Opettajani kanssa harjoittelimme runonlausuntaa, ja sitä kuinka tärkeää on uppoutua tunnelmaan, jotta haluttu viesti saataisiin välitettyä. Harjoituksissa käytiin Koskelan kirkossa. Ne kestivät useita tunteja. Nuo olivat kenties projektin rakentamisen osalta rankimpia hetkiä, mutta niissä syntyi myös parhaat oivallukset ja ideat esitykseen.

Frida Pakkasvirta.

Projektin varrella oli mukavaa seurata kavereiden kehitystä niin soittajina kuin laulajina. Monet, erityisesti laulajien kappaleet, tuntuivat alkuun jopa mahdottomilta ja kovin vaativilta, sillä sävellaji ja -korkeus veivät mukavuusalueen ulkopuolelle. Eritoten niihin löytyi useimmiten oma tekniikkansa, mutta sen omaksuminen tapahtui ripeästi, joka tuntui kovin palkitsevalta. Jokainen

meistä pääsi myös laulamaan jollain muulla kielellä kuin kotikielellään, joka toi lisähaastetta ja monipuolisuutta oppimiseen. Itse käytin eniten aikaa sanojen lausumisen treenailuun ja tekstin ymmärtämiseen. Tärkeintä oli kuitenkin löytää sointuva balanssi laulajan ja soittajan välille, ja siihen kuluikin eniten aikaa.

Hienointa oli nähdä, kuinka muut ottivat laulut haltuun tuoden niihin omaa, usein yllättävän hienoakin tulkintaa. Etenkin itsevarmuus ja luotto omiin taitoihin kehittyi selkeiden ihan kaikilla ja sitä edisti kavereiden kannustus ja oma ponnistelu. Koen, että lied on hauska tapa päästä mukavuusalueen ulkopuolelle matalalla kynnyksellä.

Huhtikuun lopun takatalvi väistyi lopulta parissa päivässä.

Soiva talo oli täynnä la 20.4.24!

Soiva talo onnistui tänä vuonna yli odotusten. Karjalatalolla vilisi tuona - kylmänä! - lauantaina 20.4. ennätysmäärä lapsiperheitä ja nuorisoa!

Tilaisuuden aluksi salissa kuultiin pieni konsertti, jossa opettajien yhtye soitti osia Eläinten karnevaalista (C. Saint-Saëns). Teos esittelee tilaisuuteen sopivasti eri soittimia.

Muitakin esityksiä oli pitkin päivää, aulassa ja salissa, mutta heti ensimmäisen konsertin jälkeen ovet soitinkokeiluihin aukenivat. Soittimet, joita pääsi kokeilemaan olivat: huilu, viulu, alttoviulu, sello, kontrabasso, piano, harmonikka, kitara, klarinetti, saksofoni, käyrätorvi, pasuuna, trumpetti, nokkahuilu, kamuviulu (kansanmusiikkilinja), kamukitara, ukulele, jouhikko, kantele, harmooni, kamupiano, kamulaulu. Myös muskariopettaja ja musiikin hahmottamisen opettaja olivat keksineet puuhattavaa kävijöille.

Opettajia esittelemässä soitintaan oli yhteensä kaikkiaan 21 ja jokunen pidemmälle ehtinyt oppilaskin oli avustamassa hommassa.

Lapset saivat halutessaan tarran jokaisesta kokeilupisteestä. Nämä ns. soitinpassit täyttyivät monella aika hyvin, jolloin niistä sai pienen palkinnon.

Ennätysyleisö

Monella opettajalla kävijöitä oli jonoksi asti, ja tarrat kävivät vähiin ennen täydennyksen tuloa. Kiinnostusta tuntui olevan tasaisesti kaikkiin soittimiin.

Mietimme, mitä teimme toisin – ilmeisestikin paremmin – viime vuoteen verrattuna?

Ehkä ajankohta oli parempi, ehkä kylmä sää auttoi, ehkä

tiedotus toimi edellisvuotta paremmin, ehkä käynnit päiväkodeissa herättivät mielenkiintoa, ehkä yleinen keskustelu keskittymisen vaikeuksista lisäsi kiinnostusta musiikkiharrastukseen...? Ehkäpä kaikki nämä tekijät yhdessä. Joka tapauksessa tuntui hienolta, että päiväonnistui niin hyvin!

Kävijöitä riitti pitkin päivää. Ohessa joitakin pääosin Eero Valkeilan nappaamia kuvia Soivasta talosta tänä keväänä.

Pirjo Pesola

Eläinten karnevaalista (Saint-Saëns) kuultiin päivän aluksi osat Johdanto, Kilpikonnat, Elefantti, Käki, Joutsen ja Lintuhäkki. Kuva Pirjo Pesola.

Karjalatalon suuri sali oli lähes täynnä yleisöä päivän alkaessa klo 11.

Alttoviulun opettaja Clara Petrozzi näyttää.

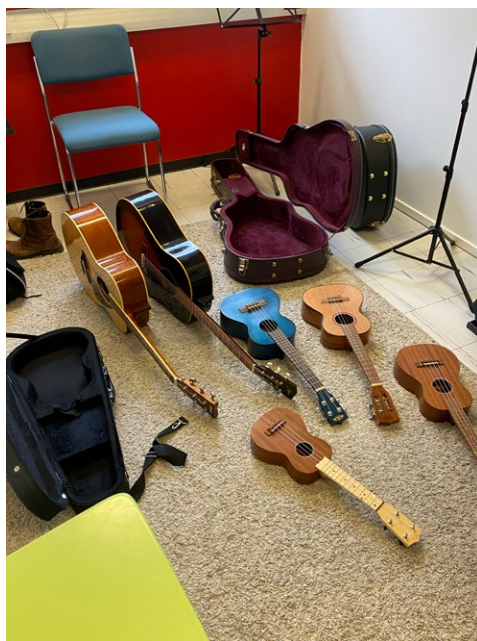
Ahti Valtonen on kokenut esittelijä.

Kontrabassoa esitteli Malla Lounasheimo.

Kitaraopettaja Niklas Mellberg ja kitaraotteet.

Kielisoittimia kokeiltavaksi.

Flyygeli on hieno sisältä, kiinnosti monia. Pirjo Pesola houkutteli kokeiluihin ja komppasi pieniä improvisaatioita.

Harvoin pääsee näkemään flyygelin sisälle, nyt sinne oli lupa kurkistaa ja kuunnella! Muha-opettajan luona (yllä oik.) kokeiltiin luovaa toimintaa. Alla vasemmalla viulukokeilu ja oikealla pasuuna, punainen oppilassoitin kokeilussa.

Aija Lehtonen – huilu ja muha

Aija asuu nykyisin Länsi-Pakilassa Leo-kissan kanssa, eläkepäivät kolkuttelevat. Kysytäänpä, mitä suunnitelmia hänellä on vapauden koitassa.

”Ei suuria suunnitelmia”, toteaa Aija, mutta ”kun ennen ei ole ollut samalla tavalla aikaa, käyn varmaan sitten enemmän taidenäyttelyissä ja museoissa. Ja on sitten aikaa käydä keskustassakin.”

Ohessa otteita keskustelutamme Aijan työhistoriasta, pitkästä urasta musiikin parissa.

Kitara vaihtui huiluun

”Olin kouluikäisenä itsekseni opetellut kitaralla säestämään, ja kavereiden kanssa meillä oli lauluryhmä, jota säestin. Sitten halusin opiskella konservatoriolla klassista kitaransoittoa. Mutta olin ehkä lukion viimeisillä luokilla, kun joku soitti jossain aamun avauksessa huilua, ja olin aivan myyty, halusin ehdottomasti saada huilun! Muistan aika tarkkaan, että ääni lumosi! En ymmärrä sitä enää... Kitara oli tuolloin konservatoriolla pääaineeni, ja kysyin voinko saada sivuainetta – ja sain! Tapani Nissinen tuli huilussa opettajaksi,

Aija Lehtonen kukitettiin kevään viimeisessä yhteisessä palaverissa 2.5.24.

ja parissa vuodessa huilu vaihtui pääaineeksi. Se istui minulle, rupesi menemään älyttömän hyvin aika pian!”

Opetusta kertyi

Aija opetti yksityisesti ensin kitaran soittoa, mutta ”konsiksen kitaraopettajat sitten työnsivät minulle yksityisoppilaitaan”, kiireisiä kun olivat. ”Asuin silloin vielä kotona, ja oppilaat kävivät kotonamme tunneilla.” Samalla systeemillä oppilaita tuli sittemmin myös huiluun. ”Lahjakkaimpia ohjasin eteenpäin pyrkimään konsiksen harrastuspuolelle.”

Käpylään Aija päätyi opettajaksi, kun Käpylän musiikkiopistossa opettava Tapani Nissinen (soitti myös Helsingin kaupunginorkesterissa) ”testamenttasi” Aijalle oppilaansa. Sitten oppilasjoukko vähitellen kasvoi. ”Ensin oppilaita oli pari päivää, sitten huilisteja vain levähti toiseltakin opettajalta, ja yhtäkkiä olin aivan täysin työllistetty. Jossain vaiheessa huomasin, että kaikki illat oli täynnä, ihan hirveesti tunteja. Opetin välillä jopa lauantaisin. Sitä jaksoi, kun tykkäsin siitä! Nuorena jaksaa enemmän ja tuntuu, että aikaa on.”

Aijan varhaisista oppilaista yksi on meille tuttu: Janina Lehto, joka jatkoi ammattilaiseksi ja opettaa nyt mm. Käpylässä.

Käpylässä tuli siis pyörityä aika kauan! ”Parikymppisestä lähtien! Ensin opetin Mäkelänkadulla niin sanotussa puukoulussa, joka sittemmin purettiin ja muutettiin

toimitiloiksi (Amerin tontti). Sitten opetus siirtyi Hykkylän koululle, sitten Onnentien koululle, Taivaskalliontien kiinteistöön ja sitten Karjalalatalolle. ”Taivaskallion aikaa muistan lämmöllä. Oma luokka oli kiva, siellä voi säilyttää nuotit ja tavarat.”

Viime vuodet Aija on opettanut Käpylässä kaksi päivää viikossa, torstait ja perjantait.

”Se on ollut ihan kiva, hyvä rytmitys. En ole ollenkaan kyllästynyt opettamiseen! Ajauduin tähän ammattiin, mutta ei vasten tahtoa, huomasin vain, että se sopii minulle aika hyvin. Olisin halunnut tutkijaksi, mutta siihen aikaan naisista ei tullut tutkijoita, ei ainakaan musiikkitieteilijöitä,” sanoo Aija.

Musiikkitieteilijä

”Ylioppilaaksi kirjoittamisen jälkeen opiskelin huilua, ja pyrin myös Helsingin yliopistoon opiskelemaan musiikkitiedettä.” Tutkintoon tarvittiin musiikkitieteen lisäksi sivuaineita, ja Aijan pääsivuaine oli kasvatustiede (cum laude). Filosofian kandidaatin opintoihin kuului myös kurssit estetiikasta (appro) ja teoreettista filosofiaa (appro). ”Tein musiikkitieteen opinnot loppuun, kun olin jo samalla Käpylässä töissä.” Gradun aihe oli ”Amatööripohjainen

Käpylän kollegat muistivat eläköityviä läksiäislaululla 2.5.! Säestysbändissä puhallinkollegat hyvin edustettuina.

huilunsoitto Helsingissä vuosina 1700–1860”

”Olen käynyt kaikki vanhat lehdet läpi, missä vain huilun soitto on mainittu, lukenut kaikki mahdolliset kirjat aiheesta. Kansallisarkistossa istuin tunti-kausia. Se oli kiinnostavaa.”

”Opiskeluaikoina kuuluin myös Helsingin yliopiston tennisseuraan, sieltä käynnistyi tennis-harrastus. Kesäisin harrastin sitä intohimoisesti! Opiskelijakortilla pääsi pelaamaan moniin eri paikkoihin ympäri Helsinkiä. Roikuin yliopistolla pitkään, ennen kuin otin paperit ulos, opiskelijaedut olivat pitkään käytössä.”

Itä-Helsingin muha-opettajana

Päätoiminen työpaikka Aijalla oli pitkään Itä-Helsingin musiikkiopistossa, musiikin hahmottamisen ja huilunsoiton opettajana. ”Itä-Helsingissä meitä oli monta opettajaa muhassa, meillä oli hyvä tiimi. Opetuksessa oli käytössä Kodaly-metodi, jonka kävin kesäleireillä opiskelemassa. Oppilailla ei ollut soittimia muhassa, nuotista laulettiin kaikki. Koronakevään opetin siellä vielä etänä ja lopetin sen jälkeen työt siellä.”

Aija ehti olla muha-opettajana Itä-Helsingissä tosi kauan, melkein yhtä pitkään kuin huiluopettajana Käpylässä. Kumpi opettaminen oli kivempaa, huilun vai muhan? ”Huilun opettaminen oli kivempaa. En halunnut kuitenkaan, että olisi ollut pelkästään huilua, olisi ollut liian yksipuolista.”

Käpylän kollega

Marja-Leena Mäkilä oli tärkeä kollega Käpylässä. Hänen myötänsä Aija perehtyi myös suzuki-menetelmään – lähinnä kesäleireillä ja tunteja observoiden – ja teki pitkään Huilisti-lehteä yhdessä Marja-Leena Mäkilän kanssa. ”Kyösti Huuhko ei enää halunnut tehdä lehteä, ja sen tekeminen päättyi Marja-Leenalle. Hän sitten pyysi minua avuksi.” Aija ja Leena tekivät lehteä yhdessä useita vuosia. Kun tilaajat sitten vähenivät, lehti lopetettiin. ”Lehden merkeissä kiertelimme Suomea eri huilutapahtumissa.”

Huilu tuskin jää naftaliiniin eläkkeelläkään. Mukavia eläkepäiviä!

Pirjo Pesola

Suzuki-tapahtuma 13.4.-14.4.24

Tampereella

Valtakunnallinen Suzukitapahtuma Tampereella kokosi yhteen ison joukon suzukisoittajia, eri ikäisiä huilu-, kitara-, laulu-, piano-, sello- ja viuluryhmiä Pirkanmaan, Käpylän, Pohjois-Kymen sekä Raahen musiikkiopistoista. Tapahtumaan osallistui myös Valkeakosken musiikkiopisto.

Tapahtuman pääkonsertissa 14.4. orkesterissa oli jopa 200 lasta - iältään 3-vuotiaista aina nuoriin aikuisiin asti - opettajiensa kanssa yhtä aikaa soittamassa. Ilkka Hammo oli tehnyt isolle joukolle sopivat sovitukset kansansävelmistä Ranskalainen laulu sekä Jonesin Tap Dance. Käpylän musiikkiopistosta mukana oli vankka ja osaava edustus.

Tampereen Suzukitapahtuma keräsi soittajia laajalti. Käpylästä oli hieno edustus, yllä yhteiskuvassa.

SUZUKI-SOITTAJIEN SUURI ORKESTERI esiintyi Tampere-talon Sorsapuisto-salissa, johtajana Ilkka Hammo. Kuvan kenraaliharjoituksista nappasi Anne-Marie Malmelin.

MUSIIKKIOPISTON

KEVÄTKONSERTTI

Oulunkylän kirkossa (Teinintie 10)
ke 22.5.24 klo 19